

VAN MARKTKOOPLUI TOT LUCHTVERKEERSLEIDERS

Het geheim van Beursplein 5

Deze maand verschijnt *Het geheim van Beursplein 5, het turbulente verhaal van vijftig jaar Amsterdamse effectenhandel*. Financieel journalist Peter de Waard beschrijft daarin onder andere het verdwijnen van de hoekmannen, de opkomst van de optiebeurs, de internationalisering middels Euronext en een flinke trits beurschandalen en kuiperijen.

Toen Peter de Waard begin jaren tachtig nietsvermoedend de beursvloer betrad in zijn journalistenkloffe werd hij onmiddellijk de deur gewezen: “Daar is de Bijenkorf. Desnoods loopt u hier in uw zwembroek, maar dan wel met een fatsoenlijk overhemd en een stropdas”, werd hem toegebeten. Het schrok De Waard niet af. Jaar in jaar uit deed hij voor *de Volkskrant* verslag van de turbulente ontwikkelingen aan het Damrak. Aan het eind van zijn carrière (De Waard is officieel met pensioen, al schrijft hij nog wekelijks columns) werd hem gevraagd om een boek te schrijven over de recente geschiedenis van de Amsterdamse beurs. Aan de vooravond van de presentatie geeft De Waard tekst en uitleg over zijn nieuwe boek.

1 Uw boek beschrijft niet de complete geschiedenis van de beurs, maar alleen de laatste vijftig jaar. Waarom?
“De reden is dat de perioden daarvoor al uitgebreid zijn vastgelegd. In *Een Eeuw Vol Effecten* beschreef prof. dr. Joh. de Vries de Nederlandse beurs

van 1876 tot 1976, maar ook de tijd daarvoor, die terugloopt tot aan de oprichting van de Verenigde Oost-Indische Compagnie in 1602. Het zou niet nuttig zijn om dat nog eens over te doen, al is het boek van De Vries heel anders van stijl en opzet. Ik wilde een levendiger boek, met veel interviews met de spilfiguren uit die jaren.”

2 Wat fascineert u zo aan die Amsterdamse beurs?
“Het feit dat we al vier eeuwen een eigen effectenbeurs hebben, toont al aan dat de beurs een belangrijke schakel is in onze markteconomie. Zonder beurs zouden bijvoorbeeld voor particulieren de pensioenpremies en verzekeringspremies veel hoger zijn, en voor de andere kant, de bedrijven, zou het veel lastiger zijn om financiering te vinden. Ik heb er voor *de Volkskrant* als journalist heel vaak rondgelopen en heel veel mensen gesproken. Ik wilde dus niet alleen een feitenrelaas maken, maar ook een cultuurschets met al die avonturiers en financiële whizzkids, maar ook met doorgewone serieuze, hardwerkende mensen.

Het waren ook echt verschil-

lende tijden hoor die voorbij kwamen. In de jaren zeventig kreeg je als je in je pak richting de beurs liep opmerkingen naar je hoofd geslingerd. Want kapitalisme, dat was vies. En in de jaren tachtig sloeg dat weer helemaal om met de yuppies en werd beleggen populairder. In de jaren negentig werd beleggen zelfs echt een soort volkshobby. Het was een onderwerp op verjaardagen. Er waren meer beleggingsclubs dan voetbalverenigingen in Nederland.”

3 Jongere beleggers kennen alleen de online brokers. Maar hoe ging dat in de tijd voor pc's en smartphones?
“Voor een aandelenorder ging je langs bij de bank, of je belde. Dan gaf iemand van de Effectenafdeling je order telefonisch door naar Amsterdam. En daar op de beursvloer was het letterlijk een marktplaats. Er werden continu bied- en laatprijzen over en weer geroepen voor Klemmen (KLM), Olies (Shell), Unies (Unilever) en Flippen (Philips). Als iemand instemde, riep de verkoper: ‘aan jou’, of ‘jepse’ (je hebt ze). De hoekmannen speelden een belangrijke rol: zij brachten vraag en aanbod bij elkaar en

**'IN DE JAREN
NEGENTIG WERD
BELEGGEN
EEN SOORT
VOLKSHOBBY'**